

Van: *(gegevens verwijderd om privacy redenen)*

Verzonden: zaterdag 23 februari 2019 13:38

Aan: Griffier Beemster; griffie@edam-volendam.nl; griffie@landsmeer.nl; griffier@waterland.nl

Onderwerp: Bijeenkomst 25 februari a.s. over opvang en beschermd wonen te Purmerend

Geachte,

Graag wens ik u te verzoeken om bijgaande link (column) aangaande de bijeenkomst van hedenavond (25 febr.) ter kennis te stellen als ingekomen stuk aan uw raadsleden.

<https://tornarra.wordpress.com/2019/02/23/gemaatwerkt/>

Met vriendelijke groet,

(gegevens verwijderd om privacy redenen)

Betreffende column:

[Tor Narra](#)

Kritische blik op de regio Purmerend

Gemaatwerkt!

Geplaatst op [23 februari 2019](#)~~23 februari 2019~~

Categorieën [Beschermd wonen](#), [Daklozen](#), [Maatwerk](#), [Sociaal Domein](#), [WMO](#)

Het college van B&W heeft haar samenwerkingsgemeenten in Waterland uitgenodigd om aanstaande maandag 25 februari – uitgerekend op de dag van de herdenking van de Februaristaking in Amsterdam – een presentatie en rondleiding te krijgen bij de maatschappelijk opvang, namelijk het beschermd wonen. De – tot op heden – slecht functionerende verwarden-, dak- en thuislozenopvang in Purmerend blijkt nu dus aanleiding te zijn voor een strategisch ingezet charmeoffensief.

Purmerend doet dit blijkbaar omdat zij als ‘centrumgemeente’ de maatschappelijke taak heeft om zorg te dragen voor de opvang van de dak- en thuislozen en verwarden in de hele regio Waterland. Inclusief de sinds 2015 door het Rijk daaraan toegevoegde taak van het beschermd wonen.

De Wet Maatschappelijk Ondersteuning uit 2015 – dat door een ondemocratisch benoemde bestuurlijke elite is voorbereid en wordt uitgevoerd – geeft gemeenten de bevoegdheid om mensen ‘in eigen kracht te zetten’. Met andere woorden houdt dit in dat van daadwerkelijke opvang en beschermd wonen pas sprake is als de vermeende achterliggende problemen en oorzaken van de hulpvragers worden aangepakt? Bijvoorbeeld door iemand met een acuut verlies aan inkomen een cursus budgetbeheer op te dringen. Door iemand te verplichten om binnen een bepaalde periode voor eigen huisvesting te zorgen. En als dit niet lukt dit als reden te hanteren om de persoon in kwestie te ‘beschuldigen’ zich niet voldoende aan de eenzijdig opgelegde afspraken te hebben gehouden. En daarmee de gemeente ‘gerechtvaardigd’ schijnt om een ‘maatwerkvoorziening’ te beëindigen? Bijvoorbeeld door beperkingen aan te brengen tot de toegang van algemeen toegankelijke maatschappelijke voorzieningen.

Het opgedrongen ‘maatwerk’ bestaat uit het opleggen van een scala aan opvoedkundige maatregelen om gebruik te kunnen (blijven) maken van de ‘individueel’ aangeboden maatschappelijke ondersteuning. Bestuurders voelen zich door deze asociale WMO-wet blijkbaar gelegitimeerd om zich bezig te houden met het sleutelen aan de karakters en persoonskenmerken van hulpvragers. Dergelijke gedragsbepalende en sturende constructies leiden tot een onaanvaardbare angstcultuur. Een doelbewuste inbreuk op de privacy van mensen en een gemanipuleerde inperking van hun vrijheid van handelen en meningsuiting. De praktijk wijst uit dat vele hulpbehoevenden niet in staat zijn – dan wel van mening zijn – dat zij niet kunnen of wensen te voldoen aan deze persoonlijk inbreuk op hun eigen leven.

Dat de wachtlijsten voor woningen onaanvaardbaar zijn wordt in de ‘wereldvreemde beoordeling’ niet meegenomen. En plaatsen de WMO-plichtige gemeenten mensen die opvang en beschermd wonen behoeven doelbewust in een chantabele overmachtssituatie. Dergelijk correctief opvoedend en cultuur-ingrijpend gedrag mag en kan naar mijn mening nooit een taak van onze overheid zijn.

Nu zult u als lezer stellen dat de algemene maatschappelijk opvang iets anders is dan beschermd wonen. Dat klopt maar deels! Helaas kan het een niet los worden gezien van het ander. Het gebrek aan sociaal maatschappelijke opvangplaatsen in Purmerend, in combinatie met het gebrek aan zelfstandige woonruimte in onze regio zorgt de laatste jaren voor onvoldoende uitstroom bij onze regionale opvang.

In de kern komt het eigenlijk hierop neer! Het tekort aan zelfstandige woonruimte in onze regio wordt door regiogemeente Purmerend bewust gebruikt om verwarde en problematische mensen te kweken waarmee de ambulante zorginstellingen hun bestaansrecht verder bestendigen. Dit gebeurt mede doordat mensen – zelfs na hun initiële noodopvang – een uitzichtloos perspectief wordt voorgeschoteld, worden weggezet als paria’s en waarbij er nog een optie overblijft. De gecontroleerde en beschermde woonomgeving dankzij een falend en ondoordacht (rijks)overheidsbeleid.

De diverse gemeenteraden in Waterland hebben hun colleges de bevoegdheid gegeven om de uitvoering van de WMO buiten de controle van hun volk vertegenwoordigende raad te houden. Zo worden de raadsleden te Purmerend vooral platgepraat met ‘succesverhalen’ van het bestuur in de zogeheten ‘van tellen naar vertellen’ strategie in ambtelijke praatgroepjes. Een strategie dat recentelijk stevige kritiek heeft gekregen met de conclusies van een uitgebreid onderzoek van de lokale Rekenkamercommissie. Maar blijkbaar wenst het college van B&W te Purmerend – in tegenstelling tot deze conclusies – gewoon op de oude voet door te gaan door wederom de ware problemen in de maatschappelijke opvang van de regiogemeente onder het tapijt te schuiven. En vooral geen bemoeienis wenst op haar experimentele dak- en thuislozenportefeuille.

Diverse Waterlandse gemeenteraadsleden zullen aanstaande maandag worden geconfronteerd met de 'succesverhalen' van hier vooraf geselecteerde oud-cliënten. Zij zullen geen verhalen horen van mensen die vernamen dat hun hulp en opvang eindigt omdat zij – niet tijdig – een eigen woning hebben gevonden. Hun kinderen gaan verliezen als ze voor een bepaalde termijn geen opgedragen kunstje hebben verricht. En die een spreekverbod krijgen opgelegd of worden weggepest als zij in de publiciteit wensen te treden. Die 'succesverhalen' horen de uitgenodigde raadsleden uit Waterland maandag niet!

Hoewel het college van B&W van Purmerend zich vooral als goed-functionerende opvanggemeente wil profileren? Is het vooral een vraag aan de overige samenwerkende Waterlandse raadsleden of zij de bovenbeschreven opportunistisch-amateuristische aanpak van regiogemeente Purmerend wensen voort te zetten? Of dat zij hun eigen rol als zelfstandige gemeente nemen in de opvang van verwarden en dak – en thuislozen in hun gemeente? En zich – anders dan Purmerend – daadwerkelijk gaan richten op maatwerk. Maatwerk dat niet is bedoeld om hulpbehoevende medeburgers te stigmatiseren, chanteren en te beperken om falend overheidsbeleid te maskeren.

22 februari 2019

Tor Narra

Gepubliceerd door (*gegevens verwijderd om privacy redenen*)